

Barbu Bălcescu (cca.1824-10.01.1884), căsătorit cu Elena Aman. A participat și el la revoluția pașoptistă. După înfrângerea revoluției pleacă la Constantinopol. După 1852 revine în țară, studiază dreptul, este membru al corpului magistraților din București (1856), membru al Curții de Apel din București (1859-1864), avocat la Craiova (1864-1876), revizor al Institutelor particulare (1870), și o scurtă perioadă de timp, primar al orașului Craiova, în anii 1874-1876.

Zoe va scrie despre el: „... înzestrat cu toate darurile, se pricepea la toate, scria de minune și versuri și proză, desena și picta cu ușurință și cu o exactitate uimitoare... apoi avea un gust deosebit în toate, era arbitrul tuturor eleganțelor și privirea lui era temută de toate, precum aprobarea lui era o mulțumire prea dorită”. Își va educa singur fetele, despre care apăruse o butadă atribuită lui T. Maiorescu: „Ce e de văzut în Craiova? Grădina Bibescu, Biserica Sf. Dumitru, biserica Madona Dudu și fetele Bălcescu”. Iar Barbu Bălcescu era foarte mândru: „<<Mă umflu în pene>> spunea el, <<când aud vorbindu-se de fetele noastre>>”.

Olga Bălcescu (15.03.1856-20.01.1940) căsătorită cu Petre Gîrțu.

Zoe Bălcescu (aprilie 1858-13.06.1924) căsătorită cu Nicolae Mandrea.

Ana (Netty) Bălcescu, (noiembrie 1859-20.11.1944) căsătorită cu Dumitru Culcer.

CONTEMPORANI DESPRE NICOLAE BĂLCESCU

Ion Ghica: După eliberarea din închisoare „el a devenit unul din tinerii cu care mă vedeam mai des, a devenit un bun și prețios amic, cu care m-am înțeles totdeauna la vorbă și la gânduri; eram împreună ziua și noaptea.”(...) Nicu Bălcescu, tânăr de o complexiune delicată, o fizionomie blândă și simpatică...”.

I. Voinescu: „fu înzestrat de natură cu inteligență întinsă, cu o imaginație bogată, cu o memorie rară. L-am auzit înșine, în multe rânduri să recite sute de versuri ca, când ar fi citit o carte. Pe lângă aceste daruri, el moșteni încă de la maică sa care încă trăiește o inimă blândă inima ei chiar, d-o bună și adevărată româncă”.

V. Alecsandri: „În inima lui patriotismul ocupa atâta loc că e de mirare cum de se mai puteau adăposti în ea și alte simțiri.”

Șt. Golescu: „Pe lângă ceea ce a pierdut țara cu moartea acestui tânăr înzestrat de natură cu o rară inteligență, cu o inimă înfocată pentru patria sa și cu un curajul nu din cele ordinare pierderea omului este nimică și de aceea tare întristarea mea pe lângă durerea ce o simt ca român: facă cerul să nu mai avem a plânge moartea puținilor buni români ce mai sunt în esilul.”

Ion Bălăceanu: „Care dintre noi toți, cei ce-l cunoaștem pe Bălcescu, nu și-ar da câțiva ani din viață, dacă ar putea prin aceasta să i-o redea pe a lui? Cât despre mine, nu mi-am dat seama cât de mult îl iubesc decât acum când sunt condamnat de a-l pierde...”

Septimiu Albini: „Avea stofă de om de stat în înțelesul modern al cuvântului și dacă ar fi fost mai înaintat în vârstă și cu mai multă experiență, cuvântul lui sigur ar fi fost de cea mai mare greutate în sfatul și în hotărârile colegilor săi.”

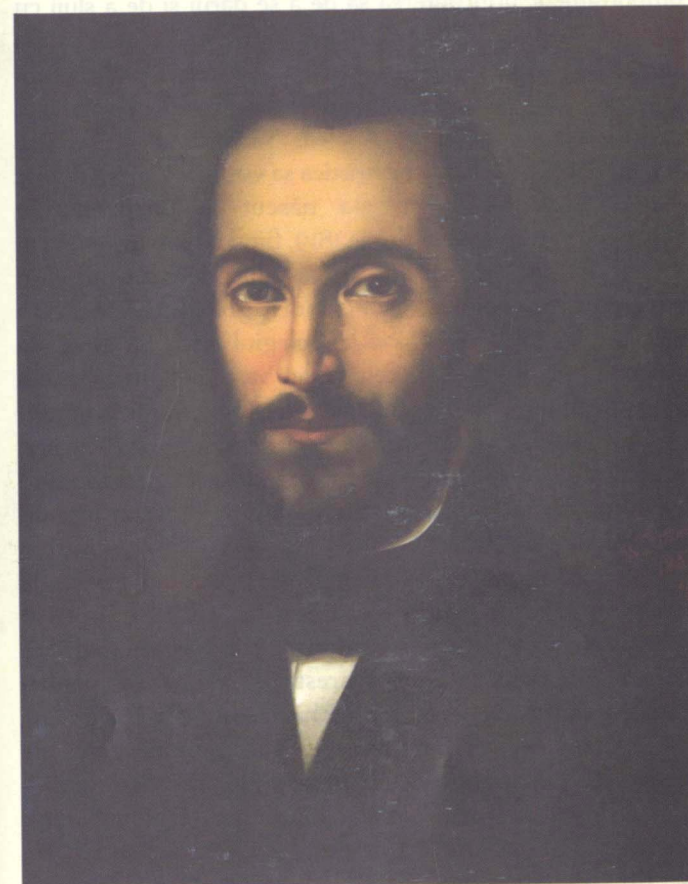
Mihai Eminescu: „Limba lui Bălcescu e totodată culmea la care a ajuns românimea îndeobște de la 1850 și până astăzi...”

GÂNDURI ALE VIZITATORILOR

„Pe Nicolae Bălcescu trebuie să-l punem la icoana sufletului românesc, să-l apărăm de praful vremurilor pentru a nu se așeza nimic rău peste ceea ce a realizat în slujba poporului român.”

„Atâta vreme cât avem muzee, oameni care să le păstreze și cultul pentru înaintași avem speranță!”

„Am redescoperit bucuria de a fi român hrănindu-mă cu istoria autentică a acestui mare om: Nicolae Bălcescu. Plec din acest loc pur și simplu mai bogat sufletește. Mulțumesc păstrătorilor tradiției.”

NICOLAE BĂLCESCU

Personalitate marcantă a neamului românesc, **Nicolae Bălcescu** reprezintă un model de viață și comportament prin puterea sa de a se da ruși și de a sluji cu abnegație poporul căruia îi aparținea. A străbătut întreaga Europă, din pusta maghiară până pe Tamisa, din biroul lui Lamartines de la Paris, pe malurile Bosforului în condițiile vitrege ale secolului al XIX-lea, sacrificându-și averea, sănătatea și în cele din urmă hristica sa viață, la doar 33 de ani.

Nicolae Bălcescu s-a născut la București, în mahalaua Boteanu pe 29 iunie 1819, fiind al patrulea din cei 5 copii ai Zincăi Bălcescu. Prima educație a primit-o în cadrul familiei, de la un arhimandrit grec, astfel încât, în 1832, atunci când se înscrie la Colegiul de la Sf. Sava s-a remarcat prin cunoștințele sale vaste în mai multe domenii: matematică, trigonometrie, istorie, limbi străine.

Postelnicul Tănase, căsătorit cu Ecaterina Băbeanu, este primul care la 1794 se semnează Bălcescu, el adoptând drept patronimic numele locului așa cum îl găsim într-un document de la 20 martie 1794.

În 1838 se înrolează în armată primind gradul de iuncăr, fiind repartizat în escadronul de cavalerie. În 1840 se implică în mișcarea revoluționară condusă de Dimitrie (Mitică) Filipescu. Este prins, arestat și condamnat pentru „tulburarea liniștii obștei”. În închisoarea de la Mărgineni, din cauza condițiilor mizere se îmbolnăvește de tuberculoză, boală ce avea să îi fie fatală 10 ani mai târziu.

Ieșit din închisoare, împreună cu Ion Ghica, Christian Tell și Cezar Boliac pun bazele societății secrete de tip francmasonic „Frăția”, societate care a jucat principalul rol în organizarea revoluției pașoptiste. „Istoria este cea dintâi carte a unei nații. Într-însa ea își vede trecutul, prezentul, viitorul. O nație fără istorie este un popor încă barbar și vai de acel popor care și-a pierdut religia suvenirurilor”, avea să spună Nicolae Bălcescu, coredactor al Magazinului istoric pentru Dacia.

Nicolae Bălcescu a avut un rol fruntaș în declanșarea revoluției muntene, a desfășurării și a constituirii programului său. A insistat pentru introducerea și punerea în practică a punctului 13 (împroprietărirea țăranilor) al Proclamației de la Islaz. În timpul revoluției a deținut în primă fază postul de ministru de externe, apoi a fost numit unul din cei patru secretari ai guvernului provizoriu. Pe parcursul scurtei perioade a guvernului revoluționar a desfășurat o intensă activitate publicistică, s-a ocupat de problema comisarilor de

propagandă, a întreprins o vizită diplomatică la Constantinopol pentru recunoașterea revoluției. A avut principalul rol în negocierile româno-maghiare dintre Avram Iancu și Kossuth Lajos, reușind să aducă cele două tabere la un compromis.

Intervenția trupelor otomane a pus capăt revoluției, Nicolae Bălcescu fiind nevoit să ia calea exilului pentru totdeauna. S-a stabilit lângă Paris, unde a lucrat intens la opera sa „Românii supt Mihai Voevod-Viteazul”. Atât la Paris cât și la Londra a încercat să obțină sprijinul marilor puteri în favoarea Principatelor Române. A participat la acțiunile secrete pentru crearea unui front comun revoluționar al popoarelor asuprite.

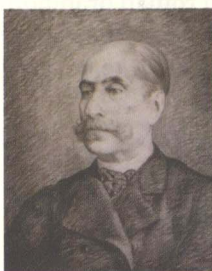
Grav bolnav, în 1852 a încercat să revină în țară. A sosit cu vaporul la Nicopole, unde nu i s-a permis accesul pe teritoriul țării. Și-a revăzut familia după care s-a îndreptat spre sudul Italiei pentru căutarea unei clime mai blânde. La 29 noiembrie 1852, o lună după sosirea la Palermo, Nicolae Bălcescu se stingea din viață într-o cameră a hotelului Alla Trinacria, trupul fiindu-i înhumat în cimitirul Mănăstirii Capucinilor.

Nicolae Bălcescu se înscrie în galeria marilor personalități ale națiunii române, fiind un vizionar printre fruntașii generației care a condus la constituirea României moderne la 1859 și mai târziu la proclamarea Statului Național Unitar Român în 1918.

Ioan sau Iancu Bălcescu (cca. 1779-1851) este cel care în 1828 va începe construcția conacului în forma de căramidă.

1811 Zinca Bălcescu (cca.1788-1862) căsătorită în 1811 cu logofătul Barbu sau Barbuceanu, fiul lui Petre căpitanul de la Urlați. Începând cu acest an moșia va fi împărțită între Iancu și Zinca.

Costache Bălcescu (21.11.1813-1.04.1902) căsătorit la 19.02.1842 cu Elena Năcescu de care divorțează în 20.04.1858. În 20.07.1872 se căsătorește cu Agata Berechet. La douăzeci de ani reușise să capete o slujbă de calemgiu (șef de călimare, impiegat) la Vistierie. În timpul

revoluției a făcut parte din Comisia administrativă alături de Nicolae Golescu, I. Câmpineanu și N. Nicolescu. După revoluție va fi exilat, se va întoarce în țară în preajma Unirii, iar în timpul lui Al. I. Cuza va fi pentru o scurtă perioadă ministru al finanțelor. „Nenea Costache – va scrie nepoata sa Olga Gigurtu – era un bărbat frumos, înalt și cu o înfățișare măreață – oacheș – cu niște ochi mici dar lucioși a căror privire, când se însuflețea, părea c-aruncă scânteii! Cu fruntea înaltă și palidă, era falnic și impunător! (...) La Paris în cercul lui nu i se zicea decât <<le Prince noir!>>”.

Maria Bălcescu sau Marghioala (1817 - 30.08.1882) căsătorită în 1835 cu Scarlat Geanoglu (cca.1803 - 2.04.1864). A depus eforturi pentru ca fratele său Nicolae să fie lăsat să intre în țară. Îi va scrie la 6 noiembrie 1852, din București: „... și negreșit o să propuie Mării Sale; (...) Eu am vorbit cu el (cu Scarlat Geanoglu n.n.) ce trebuie să zică după cum m-ai învățat și m-au

înțeles, ba încă mi-au zis că el nu va să te supere, dar speră că n-o să aibă trebuință să zică multe.(...) Primește o mie de sărutări tandre de la iubita ta soră. M. Geanoglu

Sevastița Bălcescu (1818-1883) este cea care îl va îngriji pe Nicolae când acesta era bolnav și se afla în exil. Va trăi apoi în conacul familiei alături de mama sa Zinca Bălcescu. Olga și Zoe, nepoatele sale o zugrăvesc astfel: „Era un adevărat noroc pentru satul ei și pentru toți cei din jur. Căuta bolnavii, da doctorii, îi sfătuia, cununa, boteza, nu se mișca ceva în comună fără ca ea să nu fie întrebată. Parcă o vâd: de talie mijlocie, părând mai înaltă decât era, cu niște ochi mari căprui – a fleur a tete – o figură ovală, tenul colorat poate de aerul iute de la țară, o ținută măreață, un mers maiestuos, o mână și un picior ce făceau mândria ei, căci femeia oricât ar fi de superioară, tot femeie rămâne!” Olga Gigurtu, Amintiri și icoane din trecut: „Vrednică întocmai ca Sevastița, deșteaptă, energică, devotată ca Sevastița! Toate însușirile cele mai admirabile le posedă această tanti Sevastie!” Olga Gigurtu, „Amintiri și icoane din trecut”.

Nicolae Bălcescu (29.06.1819 - 29.11.1852);

Luxița Florescu (1817-1899)

Bonifaciu Florescu (1848-1899)